

adskillig tid. Kartoteket må føres ajour og nye medlemskort skrives ut. Foreningens regnskap må selvfølgelig føres etter hvert gjennom hele året. Det ligger i sakens natur p.g.a. foreningens omfattende hyttedrift at det i regnskapsplanen er oppført 209 hovedkonti foruten et meget stort antall underkonti. For å muliggjøre bruk av denne kontoplanen har foreningen fra 1953 tatt i bruk et gjennomslagssystem basert på løse kontokort. For å illustrere arbeidsmengden når det gjelder regnskapsførselen kan det opplyses at år om annet blir bokført ca. 2000 regnskapsbilag.

For å utføre overnevnte arbeidsoppgaver beskjefstiger kontoret, utenom forretningsføreren, 2 faste kontordamer. Til slutt kan nevnes at husnøden også har gjort seg gjeldende for Trondhjems Turistforening's vedkommende, slik at det har vært vanskelig å skaffe høvelige kontorlokaler. Det må derfor være et mål for framtiden å skaffe foreningen bedre lokaler som ligger mere sentralt til.

Våre nye hedrede.

Henry Strand

Disse ble hedret ved T.T.s 70-årsjubileum i år. Fra venstre: Herlof Stugudal som fikk «Reinrosa», Reidar Jørgensen som ble utnevnt til æresmedlem, Finn Kleven «Reinrosa», Ola Hildmo «Reinrosa», Modolf Moen som ble livsvarig medlem, Erling Nielsen «Reinrosa», Halvor Lilleevjen, livsvarig medlem og Gunnar Raabe som ble tildelt «Reinrosa».

VERN OM BAMSE BRAKAR!

Av Fredrik von der Lippe

Bjørnen er visstnok nå utryddet fra Trøndelag. Det er ikke min oppgave her å fortelle om «heltene» som etterhvert sendte bamsene våre over til de evige jaktmarker. Det eneste jeg kan si om den ting, er at jeg til en viss grad har en slags respekt for disse gammelgubbene som med dårlige skytevåpen (munnladnings-sådanne) gikk opp til bjørnehiene, og ertet frem bjørnen og skjøt den. De var ikke skvetne de karene som gjorde dette. At jeg selvsagt ikke vil hylde deres mordlyst er en annen side av saken.

Men det må være meg tillatt å forakte gjengen som går «mann av huse» med moderne skytevåpen, ja, sogar enkelte ganger støttet av et oppbud av Heimevernet, og går løs på en ensom bamse som angivelig har slått en eller annen sau, ja, sogar en sau som eieren forlengst burde tatt hjem før snøen kom i fjellet.

Det var en gang det var bjørn i Trøndelag. Særlig i Nord-Trøndelag. Det er slutt på det nå — forlengst. De bjørnene som nå vekker forargelse særlig i Lierne, er bjørner som er kommet inn fra Sverige hvor bjørnen er fredet. Ja, det hender vel at de slår dyr disse bjørnene, men jeg har inntrykk av at det er nok at en enten ser snerten av dem, eller spora, til at det øyeblikkelig lages panikk. Og pressen er ikke den minste til å hjelpe til — her skal det utryddes. — Det er rimelig at en bonde, enten det er en flatlands- eller en fjell-sådan, forlanger erstatning for buskap han måtte miste, grunnet villdyr — men — men. Ja, det er et stort men —

— Du kjemper for bjørnen du, sa en gang en venn til meg. — Du tenker ikke på fjellbonden som kjemper en fortvilt kamp mot dette rovdyret. Det er lett å være bykar og sitte på sin krakk og lage panegyrikk om dette rovdyret, du har ingen sauer i fjellet, du risikerer ingen ting.

Vel, det er riktig det, sett fra et helt materialistisk synspunkt, men jeg er også med og eier landet. Og bjørnen hører landet til. Den er en del av det. Den er eventyrdyret vårt som vi helt fra gryende sanser har merket oss. En eksponent for virkelig norsk natur.

Bjørnen, «skogenes konge», fikk en både hedersfull og sympatisk plass i våre folkeeventyr. Og hvorfor fikk den det? Jo, det var den gang et folk som levde i pakt med naturen. De levde i kamp med den, men overholdt reglene for ærlig kamp. Bjørnen fikk sitt og bonden fikk sitt. Det var ingen aviser som forherliget den dristige som gikk til bjørnehiet, jaget bamsen ut og i enkelte tilfeller felte den med spyd. Denne rasen var sporty, ja, slik i pakt med norsk natur, at barnebarn og barnebarns barn i slektene senere gjennom eventyrene lærte at bamsen var en godslig fyr og hadde sin berettigelse. Vi moderne mennesker vil nærmest kalle en slik innstilling for romantisk. Men selv er vi hverken romantiske eller sporty. Slakt, drep, ød norsk natur, det er dagens motto. Ja, veien til en fattig og utdødd natur er ikke lang. Det er lettere å øde den enn å fornye den.

La oss se litt på bjørnens ernæring. Professor Økland forteller at den vesentlig livnærer seg av mindre dyr, mus og insekter, samt humlebol, og ellers er bær den vesentligste føden. Professor Hjalmar Broch nevner omtrent det samme i sin bok «Norges dyreverden» og legger til: — Selv om den normalt er planteeter, fins det enkelte «slagbjørnen», som i større utstrekning slår seg på kjøtt diet og blir ubehagelige særlig for småfe-eiere, av og til også for eiere av storfe, og på grunn av disse unntakene har bamsen vært gjenstand for en uhemmet forfølgning, så den nesten helt er utryddet i Norge — —.

Etter hvert som menneskene har utviklet de tekniske hjelpemidlene sine er inngrepene deres i naturen vokst i styrke. Vi kan

To bamser håndhilser

Hilfling

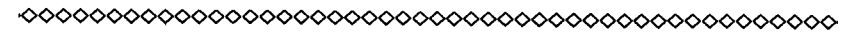
her i Norge bare minne om sagaen til bamsen og til det stolteste høyfjellsviltet vårt, villreinen. Begge arter hører til landets karakterdyr, geografisk sett, men vil etter all sannsynlighet måtte innregistreres blant ofrene for menneskenes overmakt og mangel på evne til å forvalte de goder naturen byr dem. De vil sannsynligvis, om ikke alt for lang tid, gå samme veien som geirfuglen. Og en liknende skjebne ser ut til å vente mange andre dyrearter i landet vårt.

Vår fremrakende forfatter og naturvenn, Mikkjel Fønhus, påpeker sterkt latterligheten i skrekken for bjørnen. Han fremholder at bjørnen er et uhyre sky dyr og at vi ikke har mange eksempler

på at den har angrepet menneskene. Det samme resultat er mange naturforskere både her hjemme og i Sverige kommet til. Likevel går jegerne mann av huse når de hører om bjørn som rusler alene innover moltekledte heier.

Men nå må det gjøres noe for å få bjørnen fredet. Det haster. Ja, det haster veldig! Snart er bjørnen utryddet i vårt land. Situasjonen er så ille at i Sverige, hvor bjørnen forlengst er totalfredet, har det hevet seg sterke røster for å henstille til nabolandene å ta vare på de få rester av landbjørnstammen som er igjen.

Har vi da totalt glemt det godslige eventyret vårt, Bamse Brakar? Er vi blitt så moderniserte og betongbetonte at vi ikke tåler å ha denne raggete, men stort sett fredsommelige karen iblant oss? Vel, den slår vel en og annen sau nå og da, kanskje også ei ku, kanskje en hest, men vi har jo fått noe som heter Viltfond. Her strømmer det inn ikke ringe midler, og det fåtall sauer som blir slått av bamsen må det kunne gå an å erstatte. Vakkert ville det bli den dagen da bamsen igjen, ragget og godmodig, ruslet innover Trøndelags skoger. Den ville berike vår natur, den ville gi oss noe av suset fra de store skogene tilbake. La oss trøndere gå foran her. La oss gjøre noe for bamsen! Norge vil bli et fattig land uten skogenes konge.

NATT PÅ BLANKE DØNNINGER

Av Arne Nordbotn

Så var det første gangen igjen. Første tur mot havet for denne sommeren, første tur mot skjær, holmer, dragsug, fuglelåt og fiskeplass. — Den vesle motorbåten vår murra og mol seg vestover mellom holmene. Vi hadde smurt og stelt, lappet, vølt og malt i dager og kvelder. Vi hadde stortrivdes med tjære, skrunøkkel, fil og loddebolt.

Vesthimmelen sto mot oss med skylag i vannrette felter. Sola hang over framstevnen, og rundt oss voks holmer og skjær opp av sjøen. Kvit måselort pyntet svaberga, torvstakkene raket opp som svarte tårn med motlys flimrende i kanten. Grå skygger seilte over sjøen og skjæra gikk rygg i rygg; med likeglad runding tok de seg fram gjennom bølgekruset.

Vi hadde passert Madsøya og Skjørøya. Lykta på Triholmene voks opp like over båtripa. Stevnen svingte ut. Så kom det første rolige, drivende løft, det første sug nedover igjen. Umerkkelig arbeidde langstrakte rygger.

Møtet med en gammel venn førte vennens rytme inn i kroppen. Og rytmen, havets rytme, det rolige, evige løft og sug, forplantet seg til sinnet.

Det var det første møte med havet etter en lang vinter.

Godt møte du lange dønning. Du ønsker meg velkommen til storseifeltet ved Adsen.

— — —